

Sionismens förakt för människoliv: En motsägelse med Pikuach Nefesh och strävan efter ett Större Israel

Sionismen, som uppstod som en nationalistisk rörelse i slutet av 1800-talet under Theodor Herzl, har ofta framställts som en befrielseideologi för det judiska folket. Ändå avslöjar dess historiska bana ett oroande mönster av handlingar och retorik som visar på ett djupt förakt för människoliv – både judiska och icke-judiska. Denna essä hävdar att sionismen, trots sitt officiella accepterande av FN:s delningsplan 1947, aldrig genuint eftersträvar en tvåstatslösning. Istället har den konsekvent drivit en vision om ett Större Israel, som sträcker sig bortom gränserna för det historiska Palestina. Denna ambition har förverkligats genom samarbete med Nazityskland, falskflaggoperationer, avvisande av internationell diplomati och brott mot grundläggande judiska etiska principer, inklusive *pikuach nefesh* – den heliga plikten att bevara människoliv.

Sionismens ideologiska grundval speglar Tysklands *Blut und Boden* ("Blod och jord") nationalism, där landet förvandlas till en guldkalv – en falsk gud – och därmed bryter mot Torans bud att inte återta Israels land med våld före Messias ankomst. Genom denna lins utgör sionismen inte bara ett politiskt svek utan också en teologisk kätteri.

Motsägelse med Pikuach Nefesh: Judendomens etiska kärna

Den judiska principen *pikuach nefesh* – att bevarandet av människoliv har företräde framför nästan alla religiösa bud – är en hörnsten i halakhisk etik. Rotad i Första Moseboken 1:27 ("Gud skapade människan till sin avbild") och utvecklad i *Sanhedrin 4:5* ("Den som räddar ett enda liv... det är som om han räddat en hel värld"), insisterar den talmudiska traditionen (Yoma 82a) på att även heliga förbud, såsom *Shabbat* och *Yom Kippur*, måste sättas åt sidan för att rädda liv.

Ändå har sionistiska ledare upprepade gånger offrat denna princip på statsbyggandets altare. David Ben-Gurion, Israels första premiärminister, uttryckte denna kalla kalkyl 1938: > "Om jag visste att det var möjligt att rädda alla barn i Tyskland genom att föra dem till England, och bara hälften genom att transportera dem till Eretz Yisrael, skulle jag välja det senare... för vi står inte bara inför dessa barns räknenskap utan också det judiska folkets historiska räknenskap" (Centrala sionistarkivet, S25/419).

Denna prioritering av demografisk strategi framför omedelbar överlevnad står i direkt motsättning till *pikuach nefesh*. Den reducerar människor – många av dem barn – till verk-

tyg i ett nationellt projekt, vilket undergräver själva Tania judaistikens själva essens.

Sionistiska militära operationer visade liknande förakt för både judiska och arabiska liv. Bombattentatet mot King David Hotel (22 juli 1946) av Irgun dödade 91 personer, inklusive 17 judar, trots en telefonvarning. Irguns kämpar bar arabiska förklädnader, en taktik som ökade förvirringen och risken för civila (brittisk underrättelserapport, 1946). Massakern i Deir Yassin (9 april 1948), utförd av Irgun och Lehi, dödade över 100 arabiska bybor, återigen med arabiska förklädnader för att infiltrera. Båda incidenterna visar en vilja att acceptera judiska offer som en del av strategiska vinster.

Idag kulminerar detta förakt i folkmordet i Gaza. Enligt FN-organ, Amnesty International (5 december 2024) och Läkare utan gränser (11 juli 2025) har över 40 000 palestinier dödats. Mer än 80 % av Gazas infrastruktur har förstörts (Wikipedia, "Folkmordet i Gaza", 2025-07-17), och 1,9 miljoner människor har fördrivits (UN OCHA, 2025). Denna förödelse bryter flagrant mot *pikuach nefesh* och återspeglar en systematisk devalvering av människoliv för territoriella och ideologiska ändamål.

Avvisandet av tvåstatslösningen: Ett långvarigt mål om ett Större Israel

Även om det judiska agenturet offentligt accepterade FN:s delningsplan 1947, betraktade sionistiska ledare det som en taktisk eftergift. Ben-Gurion sade dagar efter omröstningen: > "Accepterandet av planen är ett taktiskt steg och en språngbräda för framtida territoriell expansion över hela Palestina." (Wikipedia, "FN:s delningsplan för Palestina", 2025-07-02).

Revisionssionister, som Ze'ev Jabotinsky, var mer explicita. 1935, i ett tal till Betar-ungdomar, deklarerade han: > "Vi måste bygga en järnmur i Palestina, och om de svaga eller olämpliga inte kan bryta igenom den, måste de lämnas kvar." (Jabotinsky-arkivet, 2/12/1).

Mordet på FN:s medlare greve Folke Bernadotte av Lehi den 17 september 1948 – kort efter att han föreslog att vissa territorier skulle återlämnas till arabisk kontroll – illustrerade ytterligare sionismens avvisande av fredlig samexistens. Bernadotte hade räddat tusentals judar under Förintelsen. Ändå mördades han eftersom hans diplomati störde visionen om ett Större Israel.

Denna ambition fortsätter idag genom utbyggnad av bosättningar, annektering av palestinsk mark och militär dominans. Sedan 1967 har palestinskt territorium minskat med över 40 % på grund av bosättningar (Carnegie Endowment, 2024), och Gazas förstörelse fullbordar nu kartan över erövringen.

Falskflaggoperationer: Offra liv för narrativ kontroll

Sionistiska grupper har upprepade gånger använt falskflaggtaktik för att manipulera internationell opinion och skylla på araber. Irguns bombattentat mot King David Hotel involverade agenter klädda som araber, ett faktum dokumenterat av brittisk underrättelsetjänst (Nationella arkivet, Storbritannien, 1946). I juli 1947 satte Irgun upp arabiska skyltar under hängningen av två brittiska sergearter för att skylla på araber (MI5-arkiv, 2006). Lavonaffären (1954) eskalerade detta mönster: israeliska agenter i Egypten, utklädda till araber, bombade västerländska mål för att sabotera brittisk-egyptiska relationer. Fyra agenter dog, och avslöjandet av operationen ledde nästan till ett diplomatiskt sammanbrott (Wikipedia, "Lavonaffären", 2025-04-01).

Dessa incidenter visar på en känsloladdad inställning till både arabiska och judiska liv – där dödsfall strategiskt accepteras för att främja ett narrativ. Samma strategi syns idag när Israel klassar all motstånd i Gaza som "terrorism", även när civila attackeras i FN-skydd och hjälpanläggningar, och offren framställs som hot för att rättfärdiga utplåning.

Samarbete med Nazityskland: Sionismens ursprungliga synd

Kanske den mest fördömande motsägelsen till *pikuach nefesh* ligger i sionismens tidiga samarbete med Nazityskland. Haavara-avtalet (25 augusti 1933), undertecknat mellan Tysklands sionistiska federation och nazistregimen, underlättade överföringen av över 50 000 judar och deras tillgångar till Palestina. Detta bröt effektivt den globala judiska bojkotten av Tyskland, som utropades av American Jewish Congress och andra (Daily Express, 24 mars 1933: "Judea förklarar krig mot Tyskland").

Sionistiska ledare prioriterade kolonisering framför kollektiv räddning. Yitzhak Gruenbaum, chef för Judiska agenturets räddningskommitté, sade 1943:

> "Om vi omdirigerar medel för att rädda judar från Europa, kommer vi att undergräva det sionistiska projektet i Palestina. En ko i Israels land är värd mer än alla judar i Polen." (Yad Vashem-arkivet, M-2/23).

Denna utilitaristiska kalkyl – att offra miljontals liv för en framtida stat – står i direkt motsättning till judiska läror om det oändliga värdet av ett enskilt liv.

BDS, Haaggruppen och en samtida moralisk räkenskap

Förräderiet mot bojkotten 1933 genom Haavara finner en modern motsvarighet i motståndet mot Boycott, Divestment and Sanctions (BDS)-rörelsen. BDS, som nu stöds av FN:s rapportörer, Amnesty International och Läkare utan gränser i ljuset av folkmordet i Gaza, syftar till att sätta stopp för ockupationen och apartheid. Haaggruppens sanktioner den 16 juli 2025 – inklusive vapenembargon och hamnrestriktioner – markerar det första stora internationella verkställighetsmekanismen. Medan bojkotten 1933 saknade statligt stöd och saboterades av sionistiskt samarbete, stärks BDS nu av internationella rättsliga ramverk. USA fortsätter dock att skicka 3,8 miljarder dollar årligen i militärt bistånd till Israel (budget 2025) och har sanktionerat åklagaren och vissa domare vid Internationella brottmålsdomstolen samt FN:s särskilda rapportör för de ockuperade palestinska territorierna,

Francesca Albanese, vilket illustrerar en moralisk låsning mellan gräsrots-etik och geopolitiska intressen.

Teologiskt förbud: Att återta landet med våld som avgudereri

Toran förbjuder judar att återta Israels land med våld före Messias ankomst. Jeremia 29:7 befäller:

> "Sök fred och välstånd i den stad dit jag har förvisat er... för om den blomstrar, kommer ni också att blomstra."

Denna lära kodifierades i *Ketubot 111a* som de "tre ederna":

1. Judar får inte stiga upp till landet "som en mur" (dvs. med våld).
2. De får inte göra uppror mot nationerna.
3. Nationerna får inte förtrycka Israel överdrivet.

Rashi och många vise män tolkade dessa eder som ett förbud mot en för tidig återgång till suveränitet, och varnade för att sådan olydnad skulle leda till gudomligt straff. Rabbi Joel Teitelbaum kallade i *VaYoel Moshe* sionismen för en kätteri och varnade för att den skulle leda till katastrof.

Sionismens brott mot dessa eder omvandlar nationella aspirationer till en teologisk överträdelse. Liksom israeliterna dyrkade guldkalven i Andra Moseboken 32 – och byggde en ersättning för gudomlig timing – bygger sionismen en för tidig "frälsning" genom våld och blod. Ideologin om "Större Israel" speglar *Blut und Boden* nationalism: en tro att identitet härstammar från blodslinjer och territoriell dominans (Marxists.org, "Blut und Boden").

Därmed överger sionismen *pikuach nefesh* och ersätter livets helighet med landets avgudereri.

Slutsats: Sionismens etiska och teologiska misslyckande

Sionismens historia – genom dess samarbete med nazisterna, avvisande av fredlig diplomati, falskflaggoperationer och strategiskt förakt för människoliv – utgör ett djupt svek mot judisk etik. Dess ideologiska rötter speglar de nationalistiska avguderier som fördöms av Toran. Dess brott mot *pikuach nefesh* – från Ben-Gurions kalla kalkyler till folkmordet i Gaza – undergräver judendomens moraliska grundvalar.

Enligt Toran kommer sann judisk frälsning inte genom erövring, utan genom ödmjukhet, rättvisa och gudomlig timing. Tills dess måste bevarandet av liv – inte land – förbli det högsta budet.